

Golfens motsvarighet till The Shining?

EN NATT PÅ TURNBERRY

DET FINNS EN bana som jag ständigt återkommer till, oftast i fantasin men då och då också i verkligheten. Jag har varit på Turnberry fem, sex gånger. Spelat kanske 15 varv på banorna där. Jag får ofta frågan om vilken bana som är den bästa jag spelat och det är ju omöjligt att svara på men jag brukar säga att om jag fick åka vart jag ville imorgon skulle jag välja att åka till Turnberry på Ayrshires kust i västra Skottland, några mil nedanför Prestwick.

Jag är inte unik på något sätt. De flesta jag träffar som varit på Turnberry är betagna, inte bara i banan utan i platsen.

Jag är inte så hemma på det där med currykryss och feng shui, men jag är övertygad om att vissa platser påverkar oss på de mest märkliga sätt.

Det är något överkligt med Turnberry. Inte bara banorna – det är hotellet på höjden, landskapet, utsikten över havet och ön Ailsa Craig. Det är lite som att spela golf i en film regisserad av Peter Jackson.

Det är också något med ljuset,

inte bara när solen går ned i väst till tonerna av en säckpipa.

Det var på Turnberry jag stiftade min första bekantskap med den knarrige, skotske caddien.

Jag låg höger på trean och var orolig för att bollen skulle vara försvunnen. Caddien ville skingra min oro.

”Hur länge ska du stanna på Turnberry?”

”I två dagar, jag reser hem i övermorgon”, sa jag.

”Ey, tills dess ska vi nog ha hittat din boll”, sa caddien.

JAG LÄNGTAR ALLTID till Turnberry men nästa gång jag kommer dit ska jag be att de inte placerar mig i rum 121. Senast jag var där åt jag middag med Stephen Walker, som då var Director of Golf. Jag skulle egentligen vara kapten för ett europeiskt lag av journalister som skulle spela en match mot ett lag journalister från de brittiska öarna.

Men en rad olyckliga omständigheter gjorde att matchen inte blev av. Det handlade om sjukdomar,

bilolyckor och om plötsliga dödsfall. Jag fick besked om detta dagen innan avresa men eftersom biljetten var betald och rummet bokat valde jag att ändå åka för att spela Turnberry på egen hand under ett par dagar.

Före middagen tog Stephen mig med på en rundtur bakom hotellets kulisser. Och det var under den där rundturen, när vi kom till rum 121, som han berättade det som fick mig att verkligen förstå att det är något speciellt med det där hotellet.

Eftersom Stephen bodde i Edinburgh brukade han efter långa arbetsdagar sova över på hotellet i stället för att åka de 14 milen hem. En natt vaknar han av att ett barn gråter. Han kan inte somna om. Tänker. Barnet gråter i en timme. Kan något ha hänt föräldrarna? Kan barnet ha blivit sjukt?

Han ringer till receptionen och säger att de får kolla vad som pågår.

Receptionen säger att de ska göra det. Efter tio minuter ringer receptionen tillbaka och säger att det inte bor några barn på hotel-

let. Ännu märkligare: Ingen bori det rum där det gråtande barnet hördes. Stephen lägger på luren. Lyssnar. Det är tyst.

Som sagt. Turnberry är något extra. Även om nätterna.

Har du läst svenska Golf Digest ett tag vet du att vi är lite svaga för att resa till de länder som utgör Storbritannien för att spela golf.

I denna utgåva av Golf Digest utgör de något av en tyngdpunkt. Bland annat kan du läsa om Martin Hardenbergers första möte med irländsk linksgolf... Det var ingen vandring i parken.

TILL SIST: I förra numret av Golf Digest skrev vi om några klassiska svenska SM-matcher.

Det var uppskattad läsning och av den anledningen var det beklagligt att artikelns byline föll bort. Skribenten hette Henrik Lenngren.

TOMMY JEPSSON
CHEFREDAKTÖR
GOLF DIGEST